OPINII

„AZI“ nu învinge în nici un caz „IERI“

Un meci între „AZI“ și „IERI“ rămîne în fotbal, ca și-n orice alt joc, un prilej de aproximări în care toate afirmațiile au o valoare mai mult sau mai puțin relativă. Rămînînd, așadar, la nivelul ipotetic, ni se pare în orice caz hazardat să dăm scorul unei înfrîngeri (1—4), suferită de fotbalul de „IERI“, înfrîngere care nici pe planul „demonstrației verbale“ nu este stabilită convingător. Citeam acum cîteva zile că ex-campionul Joe Louis a afirmat că el este boxeurul care l-ar fi bătut sigur pe Cassius Clay. Este o „reciprocă“ la fel de hazardată, creatoare, e drept, de senzație dar care, fatal, rămîne „fără acoperire“.

Rămînînd, așadar, la „meciul“ nostru, al opiniilor la tema „AZI învinge sau este învins de IERI“, am să prezint cîteva argumente care pledează pentru teza că IERI n-ar fi putut fi în nici un caz învins de AZI.

Personalitățile din fotbalul nostru erau ieri superioare celor de astăzi. *Bindea, Cotormani, Sepi, Baratki, David, Bodola* etc. erau sigur superiori bunilor noștri jucători de azi. Pentru că lipsește criteriul comparației directe, am să folosesc o comparație indirectă. Raportînd la echipe europene celebre *(Ungaria* — cu renumiții *Zsengeller, Sarosy, Czeh, Titkos, Toldy, Biro, Bukovy*; Italia — cu ai săi *Piola, Meazza, Orsi, Ferrari, Rosetta, Foni, Combi)* echipele României și componenții săi aveau o „cotă“ mai ridicată decît echipa noastră de azi, cu titularii actuali. (Ca să nu mai vorbim de o paralelă „fotbalul românesc — fotbalul balcanic“ în 1933 și acum).

Ar rămîne o portiță pentru o discuție „de intervenție“. *Fotbalul din întreaga lume a evoluat. Același lucru s-a petrecut și cu fotbalul nostru care, chiar dacă, să zicem, n-a crescut ca și fotbalul bulgar, de exemplu, a cunoscut totuși ameliorări care-l fac mai eficace decît cel de ieri.“*

Este o teză aproximativă... Dacă în trecut echipe ale României se calificau în campionate mondiale iar acum nu reușesc acest lucru, explicația are un singur temei: VALOAREA. Că atunci aveam o ridicată valoare în comparație cu fotbalul iugoslav, italian, englez, francez etc. este un lucru cert. Cît despre comparația „IERI—AZI“ în fotbalul continental, marea majoritate a specialiștilor străini înclină balanța pentru „IERI“.

Făcînd cîteva observații paralele aș vrea să arăt ce AVEAU marii jucători români de ieri și echipele renumite de atunci IN PLUS față de jucătorii de acum și de echipele bine cotate de azi.

1. *Eficacitate mult mai mare*, datorită în bună parte faptului că șuturile la poartă erau infinit superioare celor de azi (forță, precizie, frecvență). *Dobai, Bodola, Baratki, Sepi șutau și marcau zeci de goluri din afara careului de 16 metri* (Ionescu în schimb — ca să folosim o unică dar elocventă comparație — golgeterul campionatului nostru, nu știu dacă a marcat în acest an vreun gol din afara careului...).

2. *Echipele erau mult mai omogene valoric.* Nu existau stridentele de azi. În echipe de frunte ale fotbalului nostru avem, alături de jucători bine pregătiți tehnic, jucători „primari“, de categorie regională...

3. *Jucătorii nostri mari din trecut aveau o optică mult mai serioasă decît cei de azi despre fotbal.* Deși cu ei nu se făcea o pregătire atît de organizată ca în zilele noastre, *ei se pregăteau singuri, condiția fizică, FORMA, fiind TREABA LOR, nu a antrenorului care se ocupa de probleme tactice, de alegerea formației etc.*

Referitor la sistemele actuale de apărare care, zice-se, ar anihila forța de atac a echipelor de ieri, este o gogoriță. Și înainte se practica jocul „în scară“, care azi înseamnă „dublare“ sau „acoperire“, dar marii noștri înaintași marcau nenumărate goluri pentru că aveau O MARE CLASĂ.

În concluzie: „AZI“ nu învinge în nici un caz pe „IERI“.

NICOLAE VILCOV
antrenor

ACORD PÎNĂ LA... CONCLUZII!

Părerile interlocutorilor noștri, GHEORGHE PETRESCU și COSTICĂ MARINESCU, pe marginea opiniilor exprimate în articolul *„Azi* învinge *Ieri* cu 4—1“ au fost convergente doar pînă la... concluzii. Acest fapt ar trebui să ne mire întrucît cei doi fac parte din aceeași generație („intermediară, care a prins și *Ieri* și *Azi*“ — cum ne spunea Gh. Petrescu), au jucat pe același post (stoper), iar cel de-al doilea a preluat ștafeta din mîna primului în echipa oboreană. Și totuși...

— Sînt întru totul de acord cu intervenția lui Apolzan, publicată nu cu mult în urmă în revista „FOTBAL“, deschide discuția GH. PETRESCU. Cred într-adevăr că datele problemei sînt mult diferențiate azi față de ieri. *Ieri* atacantul se putea plimba printr-o vastă grădină, chiar dacă paznicul său direct — fundaș sau stoper, îl urmărea atent. *Azi* el este îngrădit și are de luptat, corp la corp, cu doi, trei și chiar mai mulți apărători. Totuși nu fac nici un paradox afirmînd că uzura fizică și nervoasă era mai mare ieri la jucătorii din apărare iar astăzi la cei din atac. Răspunzînd *imediat* și *singur* de adversarul direct (odată scăpat acesta se oprea doar în poartă!) tu, apărător de ieri, nu-ți puteai permite nici un moment de relaxare. Astăzi însă, în cadrul apărărilor supraaglomerate, jucătorii se „acoperă“, se suplinesc mai bine unii pe alții. Cred, de asemenea, că din punct de vedere atletic (viteză și forță) fotbalul de azi este net superior.

— În general, Gică Petrescu are dreptate, spune C. MARINESCU. Vreau însă să precizez două probleme: întîi, că jucătorii de azi nu sînt mai bine dotați fizic. Calitățile deosebite care-i impuneau pe vechii jucători erau corolarul unei certe pregătiri fizice, perfecționată cu grijă, pentru specificul postului. Și în al doilea rînd, cred că plăcerea de a juca și complementul său direct, dorința de a se pregăti temeinic, a jucătorilor de ieri, rămîne și acum un model de conduită sportivă pentru generațiile actuale.

— Intervențiile de pînă acum din cadrul discuției, spune *Gh. Petrescu*, au folosit prea la general, nediferențiat, termenul *Ieri*. Epoca romantică a lui *Dobai, Bindea, Cotormani, Albu* a premers generațiilor noastre de artizani *(Marian, Petschovschi, Oană, Iordache, Spielman, Apolzan, Ozon)*. Toate aceste generații au fost odinioară, s-au suprapus la un moment dat, dar au avut și delimitări nete în ceea ce privește concepția de joc, de pregătire etc. Să nu uităm deci că antrenamentul s-a perfecționat, că rezistența în regim de viteză a crescut progresiv, că rigurozitatea jocului se exprimă acum prin tactici adecvate, care solicită din plin tehnica jucătorului. *De aceea, numai sentimental vorbind, aș putea afirma că generația de ieri ar cîștiga ipoteticul meci cu generația de azi. Noi nu eram învinși niciodată dinainte, chiar dacă adversarul era mai bun decît noi. „Cea mai bună apărare este atacul“ — astfel rezumam noi concepția de joc. Astăzi însă apărarea supraaglomerată și contraatacul ne-ar învinge.*

— Nu-l contrazic pe Gică Petrescu în privința factorilor noi apăruți în jocul de fotbal, intervine *C. Marinescu*. Dar dacă rigoarea jocului de azi, realismul său sînt recunoscute, să nu uităm că generația de ieri a avut nenumărați artiști ai balonului, jucători de mare fantezie și finețe. *Așa încît permiteți-mi să nu fiu de acord cu concluzia sa și să afirm că cea mai bună echipă de IERI ar învinge orice echipă de AZI.*

Convorbire consemnată de
Paul SLAVESCU

Probleme ale pregătirii echipelor

ÎN DIMINEAȚA DINAINTEA MECIULUI...

...E bine să aibă loc ședința de pregătire a jocului, formulă de instruire cu scop tehnico-tactic și psihologic. Dar, mai întîi, cîteva precizări de principiu: **ședința trebuie să se refere la probleme de ordin tehnic, psihologic, educativ și metodic; să transmită jucătorilor ideile de bază și principiile orientative cu privire la joc, precum și tactica specială** (pentru partida respectivă). „Tactica curentă“, compatibilă și derivată din tactica generală a echipei, a fost (se presupune) exersată, înțeleasă și însușită în antrenamente de către jucători.

Ședința de pregătire a meciului are în obiectiv: **stabilirea sarcinilor speciale și a modului cum jucătorii se vor sprijini reciproc; crearea unei stări psihologice adecvate, în funcție de valoarea adversarului, de țelul competiției și de capacitatea jucătorilor, în vederea aplicării ideii preconizate.** Ea trebuie organizată încă de la începutul ciclului săptămînal care precede jocul, dar practic se va ține în ziua meciului, dimineața după micul dejun. Este indicat să ia parte numai antrenorul, medicul și întregul efectiv de jucători. Nu este recomandabilă participarea altor persoane, pentru a nu se transforma într-o întîlnire cu caracter protocolar. **Totuși, e de precizat că în situațiile în care conducerea clubului sau asociației dorește să vorbească cu jucătorii, este bine s-o facă numai înainte de ședința de pregătire, atunci cînd pot contribui substanțial la ridicarea moralului echipei.** Altfel, discutînd cu jucătorii în timpul ședinței sau după terminarea ei, efectele nu vor fi cele așteptate, vor apare interferențe și stări de inhibiție, care se vor repercuta în mod negativ asupra comportării jucătorilor, diminuînd randamentul lor. **După ședință nu mai este indicat să se continue discuțiile despre meci cu jucătorii și se recomandă odihnă.**

Ședința de pregătire a jocului, se poate face sub două forme:

1. Antrenorul expune planul tactic și dă îndrumările cuvenite, după care jucătorii iau cuvîntul spre confirmare, sau vin cu sugestii. Antrenorul va concluzia.

2. Jucătorii își expun opiniile despre meci, după care antrenorul trage concluzii și face ultimele precizări.

Aceste forme de organizare și desfășurare a ședințelor de pregătire se folosesc după împrejurări, avînd aceeași valoare utilitară. **Opinăm ca ședința să nu fie încărcată cu probleme organizatorice și administrative. Ele vor trebui rezolvate și comunicate jucătorilor mai înainte.** Se recomandă o schemă de principiu cu punctele ce trebuie vizate într-o măsură mai mare sau mai mică: **importanța meciului, formația probabilă a echipei adverse; caracteristicile de joc ale acestei echipe; particularitățile celor mai buni jucători; slăbiciunile manifestate în jocurile precedente; formația echipei proprii; plasamentul jucătorilor în teren și modul de acționare a echipei în atac și apărare; căile de impunere a jocului propriu; sarcini speciale la loviturile libere; respectarea disciplinei de joc în orice situație; întărirea calităților moral-volitive.**

În expunere, antrenorul își va baza îndrumările tehnice pe concepția permanentă de joc a echipei. Se vor evita amănuntele precum și maniera menită să imprime un joc șablon. În general, trebuie stimulată inițiativa creatoare a jucătorilor. Pentru o mai bună înțelegere a organizării și desfășurării acțiunilor de joc, este absolut necesar ca antrenorul să folosească ca adjuvant macheta terenului sau o tablă pentru exemplificări. Totuși, îndrumările tehnice nu se termină odată cu ședința de pregătire. Ele vor fi continuate și în pauza meciului. Dacă înaintea meciului indicațiile au fost date în principiu, în pauză avînd date concrete asupra celor două echipe în ziua respectivă, îndrumările vor avea un caracter mai precis.

Ședința de pregătire face parte integrantă din procesul de instruire a echipei și a jucătorilor. În cuprinsul ei putem concentra toate laturile pregătirii, în strînsă corelație cu particularitățile fiecărei partide.

prof. ANGELO NICULESCU

DE ARBITRAJ PE TEME

„FISURI“ ÎN CONSERVATORISMUL LUI „INTERNATIONAL BOARD“

În numărul 41 din 9 martie revista „Fotbal“ a publicat un material redacțional intitulat: „Propuneri inovatoare la Casablanca“. Este vorba de conținutul, pe scurt dar foarte precis al discuțiilor și al propunerilor care s-au făcut cu această ocazie, privind unele modificări ale regulilor de joc. Prezența la această ședință a celor mai însemnați factori din conducerea efectivă a F.I.F.A. demonstrează importanța pe care a avut-o această consfătuire.

De fapt, discuțiile de la Casablanca și rezoluțiile de aci nu au făcut decît să continue dezbaterea unor probleme ce s-au ivit pentru prima oară, în urmă cu un an, la Barcelona, cu ocazia desemnării celor 32 de arbitri ce urmau să conducă jocurile din cadrul ediției 1966 a campionatului mondial de fotbal care s-a desfășurat în Anglia. F.I.F.A., în dorința de a unifica maniera de arbitraj, își propusese, ținînd seama de faptul că nu mai era timp pentru a se trece la modificări ale regulilor de joc, să convoace pe cei 32 de arbitri desemnați la un stagiu de 7 zile, la Londra, cu care ocazie să se pună de acord cele trei tendințe existente actualmente în modul de a conduce un joc de fotbal, tendințe care de altfel s-au ciocnit de o manieră spectaculoasă pe terenurile din Anglia: tendința britanică, europeană și sud-americană. Această contradicție a ieșit în evidență în Anglia, în 1966, tocmai datorită faptului că acest stagiu, din motive economice, nu a mai avut loc. Singurul contact oficial între arbitrii desemnați a conduce jocuri în Anglia și conducerea F.I.F.A. a avut loc cîteva zile înaintea deschiderii oficiale a campionatului mondial, cînd președintele F.I.F.A., Sir Stanley Rous, a făcut mai mult un apel la conștiință decît o dare indicații metodice și tehnice. Ce a urmat, cunoaște toată lumea. Și pentru că F.I.F.A. urmărește, în primul rînd, restabilirea unității sale și în special restabilirea unei interpretări comune a regulilor de joc, recenta conferință de la Casablanca capătă o însemnătate deosebită. Sînt de reținut, din desfășurarea lucrărilor, două aspecte mai importante:

1. Pentru prima oară după conferința de la Montreaux (1925) este atacată structura însăși a regulamentului jocului. Se știe că atunci a căpătat forma actuală legea ofsaidului, care dăinuia în vechea sa formă încă de la Uppingham (1866). Acum, prin modificarea articolului 3 *(numărul jucătorilor)*, se recunoaște oficial că față de dezvoltarea actuală a ritmului de joc, e necesară înlocuirea, fără vreun motiv special, a doi jucători, în tot cursul jocului.

În acest mod se restabilește și unul din principiile care stă la baza întrecerii sportive în general: acela al echității, care datorită textelor încă în vigoare, a fost puțin „lezată“ în competiții importante (Finala Cupei Angliei, de exemplu).

2. *De asemenea,* pentru prima oară în istoria fotbalului, cei mai insistenți în a face propuneri inovatoare au fost tocmai reprezentanții Marii Britanii, *deobicei atît de conservatori.* În ceea ce privește atacul asupra portarului, *care, în urma propunerilor de la Casablanca,* urmează a fi desființat în spațiul de poartă, Ken Aston a propus, vehement, ca această măsură să se extindă și asupra suprafeței de pedeapsă. *Așa cum remarca, cu mult umor, de altfel, reprezentantul Franței,* Robert Masson, *că:* „portarul va fi tabu, nu numai pe peronul din fața intrării casei, dar chiar și în grădina sa“. *Această insistență britanică, în a modifica o regulă, cu largă aplicare pe terenurile engleze, trebuie înțeleasă ca încă o mare victorie în universalizarea jocului de fotbal și ca o tendință de a se renunța la „splendida izolare britanică“ care în alte domenii de activitate a fost de mult abolită.*

Toate aceste propuneri de modificare ale regulamentului de joc nu vor avea forță de lege, decît după ce ele vor fi fost ratificate de către organul tehnic al F.I.F.A., International Board, care, *în conferința sa anuală din 1967, ce se va ține la Belfast, la 7 iunie,* va lua hotăriri definitive. *Ținînd seama de faptul că în I. B. majoritatea este britanică și că modificările au fost solicitate în special de britanici și ținînd seama de faptul că F. A. (federația engleză de fotbal) a și luat măsura de înlocuire a portarului, în caz de rănire, în campionatul în curs de desfășurare, putem spera că toate aceste propuneri vor fi adoptate de F.I.F.A. încă în acest an.*

Acest fapt demonstrează încă odată unitatea dialectică între jocul de fotbal și regulamentul său și mai ales faptul că evoluția jocului, și numai ea, aduce după sine modificările regulamentului, care vin numai să statornicească o situație deja existentă.

Astfel înțeleasă această unitate, pentru acei care studiază profund regulile de joc, apar ca necesare și alte modificări ale regulamentului pe care recent remaniata comisie de arbitraj F.I.F.A., care a primit anul trecut o transfuzie de tinerețe și de entuziasm, nu va întîrzia să le ia în discuție.

dr. GRIGORE BÎRSAN
arbitru

S-A RECUNOSCUT OFICIAL NECESITATEA ÎNLOCUIRII A DOI JUCĂTORI

PORTARUL „TABU“ ÎN SUPRAFAȚA DE PEDEAPSĂ?